

Dark wings they are descending

See shadows gathering around

One by one they are falling

Every time they try to strike us down

As they took your soul away

The night turned into the day

Blinded by your rays of life

Gave us the strength we needed

Within Temptation- Dark Wings

Alles maalde nog na door zijn hoofd, alles wat er gisteren was gebeurd zag hij weer levendig voor zich. Hij was gisteren een van de ongewilde acteurs die deelnam aan een hele slechte film met een nog slechtere afloop. Robrecht beseftte dat hij een van de overlevende was van de snuff movie die gisteren vlak voor zijn neus werd opgenomen. Voor de zoveelste keer vandaag hoorde hij weer die gillen van angst en pijn door zijn hoofd. Hij sloot zijn ogen. Wilde er niet meer aan denken, maar alsnog werd hij onbewust er toch toe gedwongen om er aan te denken. Ook al was het gisteren gebeurd, alles stond nog vers in zijn geheugen gegrift, alsof het een minuut geleden was gebeurd. Alles ging zo snel. Die knallen waarvan hij dacht dat het vuurwerk was. Die gil van die vrouw, die ijselijke gil van pijn en die knal daarna.

Op de radio had hij gehoord, dat vlak nadat het gebeurd was, de beelden ervan al over de diverse sociale media circuleerden.

Dat mensen het hadden gefilmd met hun mobieltjes, hij snapte het niet, kon er met zijn pet niet bij. Live schenen die beelden op facebook te zien zijn geweest. Duizenden mensen hadden gezien, hoe de ene naar de ander werd vermoord door een gek die kort na de eerste knal waarvan hij dacht dat het vuurwerk was, en die ijzige gil van die vrouw, keihard “Allāhu akbar” riep.

Hij wist het zich nog te herinneren, die schreeuw. Sommige schenen zich hiervan niets meer te herinneren toen zij spraken met de politie en daarna de pers die net als de politie zelf, wel es de ooggetuigenissen uit diens monden wilden horen. In een flits zag hij een aantal mensen praten met de pers. Anderen gingen ontredderd als ze waren weg; met de angst in de ogen, wetende dat ze net aan de dood waren ontsnapt, zette zij de weg voort in duisternis die al sinds vijf uur in de na middag over Haarlem was gevallen, naar hun veilige heenkomen die vier muren bezat en een deur die je op slot kon draaien.

Verdooft was hij, nog steeds, totaal verdooft zelfs. Alle realisatie van tijd was hij kwijt. Hij staaarde maar wat voor zich uit. Van werken was niks gekomen. Geen energie ervoor. En waneer hij er wel de energie voor zou hebben, dat wist hij niet, alle energie was gisterenavond uit hem getrokken. De leegte die hij nu geestelijk voelde overheerste nu alles. Hij wist geen eens meer welke dag het was, het interesseerde hem ook niet. Niets interesseerde hem nog.

Op een paar appjes na, die hij nog moest beantwoorden, was zijn telefoon stil geweest vandaag.

Gelukkig maar, dacht hij gelijk cynisch.

Hij had geen zin om ook maar een iemand te spreken. Die appjes, dacht hij, die komen later wel. Eerst ik. Rust dat had hij nodig. Alles moest verwerkt worden, liefst zo snel mogelijk. Het werk dat hij deed kon niet wachten. Dat werk kon nooit wachten. Hij was een zelfstandige, een kleine zelfstandige die in de cultuursector werkte. Eigenbaas zijn over zijn eigen vrijheid en verplichtingen, gaf zo zijn nadelen; zeker in situaties als deze. Maar hij had nooit kunnen bedenken, dat hij ooit in een situatie als deze terecht zou komen.

‘De politie houdt nog alle opties open ten aanzien van het schietincident van gisteravond in een Haarlemse uitgaansgelegenheid’, hoorde hij de nieuwslezer op de radio zeggen.

Als hij er niet bij was geweest, er getuigen van was geweest. Dan had hij zich nu lopen vervloeken ten aanzien van het politie werk. Maar nu, nu kon het hem niks schelen. Wat de nieuwslezer nog meer had te zeggen hierover, hoorde hij al geen eens meer, en de flarden die hij nog wel hoorde gingen er weer net zo hard door zijn andere oor er weer uit. Hij was er Oost-Indisch doof voor geworden. Alles wat over gisteren avond ging, ging hem er net zo snel weer door het andere oor eruit. Onbewust, bewust, hij wist niet hoe dat kwam.

Het enigste wat hij wist, dat hij een van de overlevende was in die uitgaansgelegenheid in de Schagchelstraat. Hij had hem daar nog nooit gezien, wist Robrecht zich nog te herinneren. Maar dat feit zei niets, er kwamen daar wel es meer mensen die hij daar nog nooit eerder had gezien, dat was de charme van dat café waar de gehele cultuursector van Haarlem en omstreken zijn thuishonk leek te hebben. En juist dat thuishonk, vormde gisteravond laat het decor voor een snuff movie waarin niemand als actieve acteur, of actrice aan deel wilde nemen.

Verdomme, dacht hij gelijk weer kwaad. Voor even voelde hij weer die woede in hem opkomen. De woede dat hij niets had gedaan om die gozer af te stoppen. Het was een woede die al sinds het opstaan na zijn hazenslaapje in hem op speelde. Waarom deed ik niets, waarom greep ik niet in? Dacht hij weer voor de zoveelste keer nu hij er weer aan terugdacht. Deze gedachte ging gepaard met de gedachte aan het aantal doden dat hierdoor voorkomen had kunnen worden. Zichzelf recht in de spiegel aankijken ging niet meer nu deze gedachte door zijn hoofd speelde.

Moedeloos ervan liet hij zich weer in zijn stoel zakken. Waarom, waarom, dat was het enigste wat er nog door zijn hoofd heen schoot.

Zijn mobiel ging af. Zonder ook maar te kijken naar het nummer dat hem belde nam hij op.

‘Ja’, was het eerste wat zielloos uit zijn mond kwam.

‘Alles goed met je?’ Hoorde hij een stem een vrouwenstem die hem nog nauwelijks bekend voorkwam aan hem vragen.

Zonder ook maar na te denken van wie die stem ook maar kon zijn antwoordde hij gelijk bevestigend dat met hem alles goed was. Hij had geen zin om zichzelf erover uit te wijden, het liefst zou hij gelijk het gesprek beëindigen en gewoon weer wat ontzielt voor zich uit staren. Staren naar alles wat er in zijn huis stond, alles wat hij ooit eens bij elkaar had gekocht, alles waaraan hij zich geen eens meer de simpele vraag aan zichzelf kon stellen, waarom heb ik dat ooit nog es in vredesnaam gekocht? Alles wat hij ooit es van waarde had ingeschat, een aanvulling voor de inrichting van zijn huis, had nu geen enkele waarde meer. Hij kon er niet meer van genieten. De schilderijen die hij aan de muren van zijn huis had hangen, zeiden hem even niets meer. Het enigste wat nog wel van waarde was, was zijn leven; en heel even eigenlijk twijfelde hij er aan, of hij het nog wel verdiende om te leven. De dood had hem overgeslagen, misschien bewust overgeslagen, of onbewust, hij wist het niet. Het geluk of het ongeluk was op dat moment gisteren avond niet meer van zijn zijde geweken.

‘Gelukkig maar dat jij niet gewond bent geraakt, of erger’, hoorde hij haar nu door de telefoon heen zeggen. Wederom kon hij alleen maar op een zielloze toon enkel en alleen maar ja tegen haar zeggen. En terwijl hij dit zei zag hij in zijn hoofd weer al die doden op de grond. De mimiek op hun gezicht, de mimiek die hem alleen maar zei dat ze met veel pijn en schrik waren heengegaan. Heen gegaan naar, ja waar naartoe? Dacht hij gelijk. Hij kon het niet zeggen. Hij was een atheïst, voor hem geen God of hiernamaals. Het leven, leefde je slechts een keer maar heel bewust, daarna is er niets meer en ben je weg, net zo weg als in een droomloze slaap. Zo dacht hij erover. En de dader, wat zijn motief ook mogen zijn geweest, die dacht daar misschien wel heel anders over, die zag zichzelf als een God die mocht beslissen opdat moment wie het zou overleven en wie niet, die handelde misschien ook wel als een handvat voor zijn God, wie zal het zeggen? Dacht hij gelijk. Hij wilde er eigenlijk niet over nadenken, hij wilde het liefst helemaal niet meer nadenken, gewoon zielloos de tijd van de dag gewoon weg staren naar het niets.

‘Toen ik het hoorde moest ik gelijk aan je denken’, haar stem verbrak de stilte van zijn kant. Hij wist ook even niets meer te zeggen. Wist nog steeds wie zij eigenlijk was, het enigste wat hij wist dat haar stem een stem uit het verleden was, een vergeten stem.

Geen enkele indicatie van tevoren dat dit zou gebeuren. Eberhard van Barres keek met stomheid geslagen naar het scherm van zijn laptop. De vijftiger die ook al was hij weg uit het medialandschap, nog zo nu en dan in het nieuws kwam omwille zijn conclusies ten aanzien van het jihadisme in Nederland en de rest van Europa, kon er nog steeds zijn vinger niet opleggen hoe en waarom er uit het niets; zonder ook maar een aanwijsbare reden een aanslag was gepleegd op een Haarlems café.

Uit alles wat hij had gelezen over de aanslag waarvan men niet durfde te zeggen dat het een terroristische aanslag was, bleek dat degene die toesloeg alles behalve verward was. Hij was geoefend in het schieten met een handwapen. Dat moest haast wel. Zeven doden en twaalf gewonden in kritieke toestand enkel en alleen door het gebruik van een simpel handwapen waarvan hij sowieso een clip ervan razend snel moest verwisselen, duid er op dat hij erin getraind moest zijn.

Hij had zijn bevindingen al op het internet gezet. Benadrukkend had hij in een tweet op X erbij gezegd, dat deze man getraind moest zijn. En niet zo maar een lone wolfe was die toe had geslagen. Nee naar zijn mening was dit een terugkeerder. Of op zijn minst iemand die misschien wel in het geheim trainingen had gevolgd op een schietbaan of een paintball centrum. Wie zo toeslaat en daarbij moedwillig zelf het leven laat, dacht hij gelijk, moet wel getraind zijn door welk een ervaren kracht dan ook in het schieten. Waar voor hem de conclusie al klip en klaar was, zo dachten ze er bij de politie en in de nieuws uitzendingen op tv en op de radio er heel anders over. Motief nog niet bekend, verward persoon. Meerdere keren kwamen deze uitspraken langs in die uitzendingen. En elke keer als hij dat hoorde, zuchtte hij weer. Ze wisten wel beter maar zeiden het niet. Een harde waarheid naar buiten brengen blijft natuurlijk heel eng, dacht hij bij zichzelf, want hij wist wel beter. Daar op het mediapark waren ze allen zo politiekcorrect, dat een waarheid naar buiten brengen die zeer onwelgevallig lag bij diens doelgroep, hun op veel kritiek kon komen te staan. Immers het laatste wat je wilt is je doelgroep tegen het harnas jagen, en daarbij wilde ze ook niet in het voordeel spreken van politieke partijen in dit land die jouw als publieke omroep organisatie het liefst helemaal weg zouden saneren.

Hij was verbitterd weggegaan daar bij zijn oude werkgever. Met lede ogen had hij daar moeten aanzien hoe de journalistiek in zijn ogen steeds meer activistische werd. Dat niet alle meningen daar een stem kregen. Voor hem was er geen plaats meer. Ze hadden hem gedumpt, na zoveel jaar van trouwe dienst gewoon buiten de denkbeeldige hekken van

het mediapark gezet. Voor mensen zoals hem was er geen plaats meer. En ook al stond het wereldje waar hij werkzaam voor was ervoor al bekend als een wereldje waar alles kon, een wereldje waarbij de vrouwen in tegenstelling tot de mannen, zich letterlijk een weg naar de top konden neuken, en de mannen het moesten hebben van het resultaat wat ze leverde bij inzet, voor de vrouwen gelden andere wetten. Nu ja, die wetten gelden dan wel als het uiterlijke van die vrouw in de smaak viel bij degene die erover gingen om jouw als vrouw aan die top te plaatsten, anders niet, want voor de vrouwen van wie hun uiterlijk te gewoontjes was voor hen die daar over gingen, die moesten zich net zo hard bewijzen als hun mannelijke collegia op de werkvloer.

Al met al was het achteraf beredeneerd een venijnige wereld waarin je soms met list en bedrog je staande moest zien te houden. In die wereld wist hij, had je geen vrienden, slechts schijnvrienden die vrienden waren omdat ze jouw nodig hadden om zelf hun doel te bereiken aldaar.

Hij had zelf genoeg geld bij elkaar vergaard door de jaren heen om tot aan zijn pensioen gerechtigde leeftijd te kunnen overleven zonder ook maar een andere baan te nemen. En daarbij, wie zat er nu op hem te wachten. Welk een regulier werkgever zat er nu te wachten op een man die bekend stond om zijn controversiële meningen en door zijn columns zo nu en dan een jihadist in de cel deed belanden om zo een aanslag te voorkomen? Bedacht hij zich. Daarnaast had hij een reputatie weten op te bouwen dat zijn menig altijd wel garand stond voor een steevaste doodsbedreiging aan zijn adres. Hij had er in de loop der jaren zoveel gekregen dat hij ze niet op een hand kon tellen. Doodsbedreigingen te over en aangifte doen ten aanzien van die bedreiging, wist hij door de jaren heen, was zinloos. De politie vond het allemaal wel erg, maar de daders van die bedreigingen kregen ze toch nooit te pakken op een of andere manier.

Hij richtte zich na hier weer even aan te hebben teruggedacht op alles wat als een mogelijk motief kon wijzen voor de aanslag van gisteravond. In een digitale map had hij door de jaren heen alles bij elkaar gezet dat wees op een jihadistische interesse in zijn land. Gesprekken en dreigingposters, alles had hij in die map bijeen gebracht. Een groot digitaal archief had hij door de jaren heen dat hij specifiek hierover scheef weten op te bouwen. Een archief waar de politie en diens anti terreureenheden die bureauwerk deden heel erg jaloers op zouden zijn als ze die in handen zouden krijgen. Maar hij wist ook, ze hadden er niets aan. Het was verouderd materiaal, materiaal waarmee zij nooit wat mee zouden doen. Teveel werk, zouden zeggen, dat wist hij wel zeker. En zelfs in

deze digitale map kon hij niks vinden dat erop wees dat de stad Haarlem om wat dan ook rekening moest houden met een aanslag. Sterker nog de stad werd nog nooit eerder benoemd door de jihadisten. Waarom zouden ze, op een of andere manier vonden ze Amsterdam en jawel Hilversum, zijn Hilversum, wat interessanter dan dat hele Haarlem. Eenling die getraind en al bij toeval zijn doel kiest, hij sloot het niet uit. Maar het motief, dat was hem onduidelijk. En dat ergerde hem. Het was bijlange na nog geen kerst, dus dat kon het niet zijn en Pasen liet nog langer op zich wachten dan het eerst genoemde feest wat hem door het hoofd heen schoot.

Hij was er al lang weg, daarom hield het hem zo bezig waarom er aanslag had plaats gevonden in zijn oude stad, de stad waar hij geboren en getogen was. Een stad die hij lang geleden achter zich had gelaten, het had ingeruild voor Hilversum, ingeruild voor het pauper dorp uit het Gooi, de Hema zaak die in de P.C. Hoofdstraat van Amsterdam was gevestigd. Zo stond het dorp waar hij nu al meer dan tien jaar woonde bekend bij de rest van de dorpen die tot het luxueuze Gooi werden gerekend.

Voor zijn werk was hij hierheen verhuisd. Het heen en weer gereis met de trein richting Hilversum was hij zat geraakt. Telkens dat overstappen op Amsterdam centraal op de trein richting Haarlem, deed hem beslissen om dan maar richting de gemeente waar hij werkzaam was te verhuizen. En zo verruilde hij een uur lang reizen met de trein voor de fiets en was hij binnen een kleine tien minuten waar hij wezen moest.

Tot die bewuste dag kwam dat hij hem werd verteld dat zijn diensten niet meer werden gebruikt voor de omroep waarvoor hij werkzaam was. Vervangen werd hij, door een jonger persoon met wel de juiste mening die paste binnen het huidige media tijdsbeeld. Voor een dinosaur met een afwijkende mening was geen plek meer. Ze waren te kwetsend voor bepaalde doelgroepen die je nu wel hoorde maar jaren geleden nog niet, de jaren waarin iedereen naar zijn mening nog wel met elkaar normaal omging en er niet om ieder wisse wasje een schandaal van hoogste orde werd gemaakt. De tijd dat je nog wel gewoon kon zeggen op tv en radio wat je maar wilde, zonder ook maar in een hokje van extreem rechts te worden gestopt. Dat waren nog es tijden, dacht hij heel melancholisch.

Meer dan ervoor stortte hij zich waar hij zo goed in was. Het bestuderen van het fenomeen jihadisme, het bestuderen van jongen en meisjes met een activistisch ideaal op religieuze gronden

Zijn conclusies hierover met de bijbehorende bewijzen publiceerde hij wel op het internet. In een column of, gewoon in een kort tekst berichtje met schermafbeelding op het sociale media platform X, meer vond hij niet nodig. Mensen konden hem, degene die hem volgde op dat sociale mediaplatform wisten wat ze aan hem hadden, wisten dat zijn berichten altijd voor de volle honderd procent klopte. En wist hij ook, dat de burens hem hierom wel konden schieten, hem het licht niet meer in de ogen gunde.

Robrecht kon zich maar niet concentreren op het werk wat over een tijdje af moest zijn. Het scenario voor het nieuwste theaterstuk van toneelgroep Verwording. Hij was slechts op de helft van wat het zou moeten worden, maar wat hij ooit es in zijn hoofd had zitten was er nu helemaal eruit geschoten. Na die fatale dag van eergisteren was alles wat hij in zijn hoofd had zitten eruit, weg, verdwenen, opgegaan in rook, of hetgeen wat hij wilde overbrengen in het scenario ooit terug zou komen? Hij wist het niet.

Hij schreef wel maar zielloos, zonder enig bezieling voor de karakters die hij beschreef in diverse situaties. Hij had de hoofd en bij personages voordat stuk waarvan hij de opdracht kreeg van die toneelgroep nog zo in zijn hoofd, maar nu wist hij niet meer hoe hij ze stuk voor stuk in zijn hoofd had op het moment dat hij eraan begon te schrijven.

‘Dit lijkt nergens op!’ Zei hij kwaad tegen zichzelf op het moment dat hij alles nog zo na las van wat hij op papier had gezet. Op virtueel papier om precies te zijn.

‘En zij deed het met een hond’, las hij geschrokken zachtjes voor zichzelf terug. Wie deed het met een hond? Verbijsterd keek hij naar hetgeen wat hij nu voor zich zag op zijn laptop.

Niets, maar dan ook niets ervan wat hij in die ene zin had geschreven paste bij zijn personages die hij had bedacht voor het toneelstuk waarvoor hij nog geen eens een titelnaam wist te verzinnen.

Opeens hoorde hij een keiharde knal. Geschrokken zat hij gelijk in een gekrompen in zijn bureaustoel. Die knal zette hem weer tot het terug zien van beelden waarvan hij niet hoopte dat die vandaag weer in zijn gedachte zouden terugkeren. Gelijk hoorde hij weer in zijn hoofd, die ijzige gil van die vrouw, die hij daarvoor ook nog nooit had gezien. Ze was met hem gekomen, de latere dader van het al. Wie zij was, het scheen nog steeds niet te zijn opgehelderd. Alles was weg van haar wat naar haar ware identiteit kon leiden. Dat was het enigste wat hij wist. Wat hij had gelezen, wat hij had gehoord op tv en radio. Nou ja half had gehoord, want nog steeds hoorde hij alles wat over die betreffende avond ging nog maar half. Haar vingerafdrukken leidden niet naar haar ware naam, ze kwam zo had hij het maar half begrepen, in geen enkel politiebepand voor. Hij wist even niet of hij dit feit fascinerend moest vinden of niet? Wist de dader dit en was hij daarom met haar daar op die bewuste avond, of, was het gewoon toeval een speling van het lot dat hem misschien wel goed gezind was en hen die daar waren vermoord of dodelijk verwond niet?

Hij gruwelde even van de vraag die hij zichzelf in gedachte stelde. Mocht hij die vraag wel in zichzelf stellen. Hij wist het niet. Al die schoten al die knallen hij hoorde ze weer door zijn hoofd. Het gedrang, het elkaar haast omver lopen in die paniek die er toen ontstond. Voor even keerde de herinnering daaraan bij hem terug. Ook al wist hij niet of het echt wel zo gebeurd was op dat moment. Want zelf kon hij er nog maar weinig van herinneren. Sterker nog; hij kon zich geen eens meer herinneren hoe hij dat alles heeft weten te overleven. Het enigste wat hij wel nog wist, dat het ineens over was dat geschiet. En dat degene die het had gedaan voor dood op de grond lag. Neergeschoten door een politieagente.

Voor even dacht hij weer terug aan het moment dat het over was, voor even moest hij weer even goed nadenken waar hij op dat moment zich nu precies bevond. Hij wist niet meer of hij toen al buiten was, of nog binnenstond. De gedachte daaraan scheen ook al uit zijn geheugen te zijn verdwenen. Een totale black-out op bepaalde vlakken, daar leed hij nu aan. Geheugenverlies.

Hij zuchtte even diep en stak een sigaret op. Nu hij het zich nog kon permitteren want om geld binnen te krijgen moest hij wel zien te presteren. De corona periode had hij met hangen en wurgen dan ook weten te overleven, maar vraag niet hoe, het had hem op het laatst zowat de kop gekost, financieel gezien dan.

De isolatie was hij wel gewend, zijn hele leven bestond haast uit isolatie, een vrijwillige wel te verstaan. Het was een eenzaam beroep dat uitoefende. Een beroep waarvoor niet veel mensen begrip hadden. Die zagen hem als een werkeloze, een uitkeringstrekker, een steuntrekker die de straat bevuilde met zijn aanwezigheid. Hij liet ze maar, ging er ook niet op in en nam de vernederende gesprekken over hem die deze beroepsroddelaars met elkaar voerden maar voor lief. Ze wisten immers niet beter, ze wilde het ook niet weten, dacht hij dan altijd maar. Buren had je niet voor het uitkiezen, die kreeg je nu eenmaal in schoot geworpen, of je ze nu wilden of niet, je kreeg ze er gratis bij, bij het betrekken van je huis. Dacht hij maar.

Hij stond even op en keek mistroostig uit het raam naar buiten. Hij woonde driehoog op het Diaconessenplein, huur dat ook nog es. De meeste appartementen daar waren al verkocht aan bewoners die er een kleine twee ton voor neerlegde om te mogen wonen in een huis dat eigenlijk meer weg had van een eenvoudige studio. Een woonkamer en keuken ineen en een aparte slaapkamer en een halletje en natuurlijk de wc en douche ineen die bij het halletje die door een aparte ruimte was gescheiden met een deur, dat

was het, meer ook niet. Ook al was het klein het was meer dan genoeg voor hem. Voordeel was wel dat hij deel uitmaakte van een van de meest slijke buurten van zijn stad. De Bosch & Vaart wijk, zoals ze het hier noemde, want buurt was te gewoontjes voor mensen die merendeels in huizen woonde die meer dan miljoen kosten anno nu. Nee de geslaagde mensen die het hadden gemaakt vond je daar alleen maar, hij had het op zijn manier ook gemaakt, maar nimmer zou hij bij de rest van de buurtbewoners echt horen, omdat hij in hun ogen financieel uit hun als maar voordrijvende boot zou vallen. Hij kon dit huis qua huur nog wel bekostigen maar door zijn onzekere beroep in een sector die vaak onder vuur lag qua bezuinigingen van menig kabinet. Was daar ook alles mee gezegd.

Zelfs de kopers van de appartementen waarin ook hij vertoefde waren in de ogen van de rest van de buurt maar uitschot waarmee je maar beter niet mee gezien kon worden.

Wederom keek hij even naar de tekst die hem zo had doen schrikken. Hoe kom ik daarbij? Dacht hij nu alleen maar.

Hij had niets met honden, ja dat secreet naast hem dat hem toch al niet mocht, die had een hond, misschien dat ze het nog met het beest deed, wie zou het zeggen. Het fenomeen bestond, hoe gek het ook klinkt, het bestond. Er waren mensen in deze maatschappij die hoe bizar het ook was, seks hadden met deze beesten, de ultieme liefde voor die beesten leefde dus in hen, dat kon hen niet worden ontzegd als het op een vrij voor hem zeer onnatuurlijk, maar voor hen natuurlijke wijze zou gaan. Waarom hij dat zo had neergezet, hij wist het nog steeds niet. Misschien had hij onbewust even aan dat mens, aan dat botte secreet moeten denken en heeft hij het daarom opgeschreven, maar zelfs dat kon hij zich niet meer herinneren. Wederom die black-out. Even schrok hij als hij al dit had geschreven wat zou hij in die tussentijd nog meer hebben geschreven wat niet paste bij de karakters van al die personages in dat scenario?

Zenuwachtig begon hij nu alles terug te lezen wat hij in al die tijd vandaag had geschreven. Tot zijn opluchting zag hij dat de rest nog wel klopte met wat die karakters zouden zeggen in die situaties tegen elkaar. Alleen die ene zin dan, uitgerekend bij dat personage dat altijd zo netjes was, goed opgeleid enz. Dit laten zeggen, hij kon er nog steeds niet bij hoe hij dit uit zijn virtuele pen had weten te krijgen.

Hij staarde wat naar buiten. Naar het groen dat zijn woning scheidde van de andere flat tegenover hem was gebouwd en hem het uitzicht belemmerde van het Vlooienveld dat deel uitmaakte van de Haarlemmerhout.

Hij stond even in twijfel met zichzelf. Moest hij nu nog buiten zijn of niet. Snel de boodschappen doen als hij die nodig had en dan weer verdwijnen in zijn isolement. Hij keek alle keukenkastjes na. Na een korte inspectie van de kastjes, wist hij het zeker. Hij hoefde er niet uit, hij kon veilig binnen blijven, de enigste veilige plek voor hem om te zijn; want hier in zijn huis waar alleen hij was, kon niemand hem iets aan doen, hier kon niemand een aanslag plegen.

Hij liep door het centrum van zijn dorp, door een van de weinige winkelstraten van het piepkleine centrumpje dat een valse allure voor bezoekers van Hilversum wilde uitstralen dat het centrum een Mekka was voor het winkelende publiek. Hij wist wel beter, dat was het niet. Haalde het bij lange na niet bij welke beetje stad dan ook. Want dat pretendeerde Hilversum ook te zijn, een stad. Hij kon daar alleen maar om lachen, als ze dat weer es zeiden daar op dat gemeente huis, als er daar weer es iemand, wethouder of wie dan ook, een interview had met een journalist van het plaatselijk krantje.

Het weer voelde koud aan, net aan nul graden. Het winterse weer overviel het land al vroeger dan normaal met zijn winterse deken. Alles en iedereen die door het centrum heen liep zag hij dik bepakt rondlopen, slechts enkele vrouwen, waagde het nog om zich aan de anderen in het centrum te vertonen met haar korte rok en hoge laarzen met daarbij een panty aan.

Het leven ging hier zo zijn gangentje, er heerste hier geen angst voor een aanslag op wat dan ook, het leven werd zoals het elke dag daar door ze werd geleidt. Genieten van het leven en je geld, kopen, kopen, kopen, was daar het motto daar in het dorp waar de mensen woonde die zich voordeden dat zij allen zeer vermogend waren, maar uiteindelijk alleen maar teerde op geleende bedragen die zij wisten los te peuteren van de bank. Zij leefde allen merendeels op credit, en vele gaven ook meer uit dan dat er eigenlijk bij ze binnenkwam. De rekening zouden ze ervan wel later gepresenteerd krijgen, maar dat realiseerde zij zich nog niet, de realisatie kwam altijd bij de Hilversummer als het te laat was, veel te laat. Dat vond hij nu de charme bij de inwoners van dit dorp, je steeds grootser voordoen dan dat je daadwerkelijk in het echt bent.

In al die jaren wist hij dat de Hilversummer niet veel met hem op had, hij was een buitenstaander, een import Hilversummer die nooit echt een gewaardeerd inwoner van dit dorp zou worden. De Hilversummer, de echte Hilversummer dan, was nog steeds die domme boer die geen enkele flair kende. Degene die flair vertoonden dat waren degenen die van buiten Hilversum in dit dorp kwamen wonen. Vandaar dat dit dorp vol was gestampt met feest cafés, waar geen enkel geest verruimend intellectueel gesprek te voeren viel met degene die er ook kwamen. Ook hier zag je ze groot doen, rondjes uitdelen bij de vleet, geld moest rollen op de Groest; zelfs als simpele ziel moest je daar in het nachtelijke leven je laten gelden als de eerste de beste patjepeeër; want dan telde

je daar in die straat met zijn vele horeca pas echt mee, dan was je het mannetje of het vrouwtje, dan was je echt populair. Maar aan de kleding die ze droegen kon je als mensenkenner al aan ze zien dat ze buiten dat feit om geen enkel niveau bezaten; dat het slechts schreeuwers waren die zich op die avonden wilde laten gelden.

Dat hij het hier nog volhield vond hij nog een wonder. Een ander was hier allang keihard gillend weggelopen na een jaar. Hij niet, hij hield het nog vol, ook al had hij zo zijn eigen gedachten over deze dorpingen.

Hij schudde even zijn hoofd van ongeloof, ongeloof dat het leven hier gewoon doorging terwijl er een kleine drie en veertig kilometer verder op een terroristische aanslag had plaatsgevonden, met gezien de teller van nu gerekend qua aantal doden, stond deze teller nu op tien.

Misschien maakte dat soort aanslagen geen indruk meer op mensen. Je hoorde ze er niet over praten. Ze kochten wel de krant bij de Primera, Bruna of de lokale boekhandelaar, maar echt indruk maken deed dat voorpagina nieuws niet. Ook al was het in hun eigen land gebeurd, niet bij hen, maar zoveel kilometer verderop in hun provincie hoofdstad. Hij hoorde ze er niet over. Zo wonderlijk vond hij dat van deze mensen. Het was net alsof het ze geen eens interesseerde. Ze het afdeden als een incident, een schietincident zoals op de tv zeiden in een extra nieuwsuitzending waarbij het zinnetje terroristische aanslag werd vermeden door de NOS nieuwslezer. In plaats daarvan was het een incident, een schiet incident, vandaar ook die extra uitzending op tv, dacht hij alleen maar.

Daar op het mediapark konden ze echt liegen dat het gedrukt stond, al stond het op hun voorhoofden geschreven dat het nieuws was met een politiek correct kleurtje, de televisie zombie zou het voor waar aannemen. Iets waar hij veel moeite mee had. Hij wist wel beter, hij was er niets voor niets weg geschopt door de omroep waarvoor hij jarenlang had gewerkt zonder ook maar een dag ziek te zijn.

Hij liep verder door de straat met al zijn winkels, al die zelfde winkels die je ook had in Bussum, Laren, Naarden en Huizen, al diezelfde winkels van al diezelfde winkelketens die in elke stad van het land zaten. Ook dat kon hem ergeren. Winkelgebieden in de steden en de dorpen waren met al diezelfde winkels net klonen van elkaar geworden met als enigste verschil, dat deze winkels ergens anders gevestigd waren in hun setting dan hier.

Hij werd er droef van, wilde het eigenlijk uitschreeuwen van ellende; de samenleving was in zijn ogen geworden tot zijn grootste nachtmerrie. Een dystopische samenleving die jaren geleden alleen maar was voorspelt door doemdenkers die nu door de MIVD, AIVD en NCTV werden gezien als vijanden van de staat, al werd aangekondigd in hun maandelijkse magazines die gewoon te koop lagen bij de Bruna en andere winkels die gespecialiseerd waren in wekelijkse en maandelijkse lectuur van menig allooi.

Hebben ze uiteindelijk toch gelijk gekregen die gekkies, dacht hij alleen maar onuitgesproken. Want wie dit zei, werd nog steeds voor gek versleten, door menig medemens. Een wappie was je dan voor ze. Een begrip dat opeens kwam opzetten tijdens de corona ellende die jarenlang voor veel verdeeldheid tussen de burgers had gezorgd.

De ziekte was een ware splijtzwam binnen vriendengroepen en gezinnen, niets was meer hetzelfde na die periode van eenzame en door de staat opgelegde opsluiting. Degen die netjes naar de regels van de staat had geleefd waren nu de eerste geworden die totaal in paniek zijnde weer zouden smeken om staatsregels bij situaties die gezondheidbedreigend waren. Corona en zijn door de staat opgelegde regels met bijpassende boetes en agressie van menig agent had voor een massale geboorte van kuddedieren gezorgd, mensenlijk kuddedieren wel te verstaan.

Wie had het ooit kunnen denken, dacht hij alleen maar. Zelf was hij geen kudde dier wel gevaccineerd, maar principieel geen QR- code op zijn telefoon, dat ging hem te ver, veel te ver zelfs. En omdat hij daar niet aan meedeed golden voor hem de regels die ook golden voor ongevaccineerde, want zo werd hij gezien door de wet en door degene die deze wetten naleefde.

De schapen werden hier van de bokken gescheiden met die wet, die hij maar zo belachelijk vond. Hij kwam al niet veel in de Hilversumse kroegen maar toen al helemaal niet. Uit principe, hij hield niet van een tweedeling die was gebaseerd op een of andere belachelijke QR-code op je telefoon die aangaf dat je de juiste hoeveelheid injecties had gekregen die je toch niet beschermden voor die ziekte en daarbij ten allen tijden, ook al was je zelf wel ziek en positief getest op corona, toch aangaf met dat groene vinkje dat je een zeer gezond iemand was, die gewoon ergens naar binnen kon. Het verbaasde hem nog steeds dat er zoveel mensen daar in traptten. Die dommigheid, die uit blinde paniek en onnadenkendheid was ontstaan, haast een algemeen geaccepteerd feit werd bij allen die als braaf schaap deden wat van ze werd verlangd.

Het kuddedier was in zijn ogen daarom maar een dom dier, een dier dat niet kon nadenken en zich desnoods vrijwillig naar de slachtbank liet voeren. In de media werden er geen vragen gesteld hierover, slechts blind werd er overheidspropaganda in hun programma's uitgezonden. De journalist denkt niet meer zelfstandig, dacht hij alleen maar, is niet meer onafhankelijk, hij en zij zijn geworden tot een instrument, een wapen voor de overheid die een ieder die in het land woont in de gaten hield, het liefst vierentwintig zeven per week, elke minuut, of liever gezegd, seconden van de dag.

Al twee dagen was hij zijn huis niet meer uitgeweest. Van werken kwam weinig, heel weinig ook al liep de klok van deadline gewoon door, die stopte niet, die stopte voor niets, zelfs niet als je opdrachtgevers stuk voor stuk uit de kunst en cultuursector kwamen, en in zijn geval de wereld van de podium kunsten. Hoe hij het zou doen, dat maakte niet uit, er moest geleverd worden wilde hij ervoor zijn geld incasseren.

Alles wat hij nu schreef vond hij ondermaats. Onder zijn niveau, ondermaats, zo streng was hij ook wel weer voor zichzelf.

Wederom als hij met een strengheid voor zichzelf die nog erger was, dan de strengste leermeesters die hij in dit vak had gekend, ging Robrecht voor zichzelf na wat hij nu weer op het virtuele papier had weten te krijgen.

Met veel moeite en pijn nam hij alles door wat hij had weten produceren in die uren dat hij had gewerkt. En na alles te hebben herlezen, wist hij niet of hij hiermee nu zo content moest zijn, een vrouwenstem die keihard gilde buiten, deed hem schrikken. Niet weer hè, was het eerste wat hij geschrokken dacht. Gelijk gleden zijn gedachte naar die bewuste gebeurtenis waaraan hij elke dag stukje bij beetje alles wat er toen gebeurde probeerde te vergeten. Wederom hoorde hij die vrouwen stem gillen op een manier die gelijk duidelijk maakte dat haar leven ervan afhing. Wederom die knal en wederom zag hij in zijn hoofd die paniek, die blinde paniek in de ruimte waar hij zo graag verbleef in zijn vrije tijd en waar hij zoveel mooie mensen had leren kennen, die hij meer als vrienden beschouwde dan vakgenoten.

Wederom zag hij in gedachte hoe bekende van hem elkaar wegduwde uit blinde paniek om enkel en alleen te overleven. Hoe die vakgenoten die daarvoor nog gewoon vrolijk met elkaar wat dronken aan een tafeltje elkaar uit overlevingsdrang, uit blinde angst voor de dood naar achteren trokken om zelf als eerste weg te komen uit deze levens bedreigden situatie. Hij schrok van het beeld wat hij nu weer voor zijn geest voor zich zag.

Voor even dacht hij verschrikt vragend aan zichzelf: Is dit wel echt gebeurd, of is dit een valse herinnering die nooit heeft plaats gevonden? Hij hoopte het laatste maar zeker weten deed hij dat niet. Immers hij wist dat een kat in het nauw rare sprongen maakte, ratten trouwens ook. Want als dit echt zo gebeurd was, dan waren het ordinaire rattenstreken die hij voor zich had gezien opdat moment, en zelf een rat wist hij, had dan in die situatie nog meer niveau dan die mensen die zogenaamd dik bevriend bij elkaar aan een tafeltje zaten, want zoals hij het nu voor zich had gezien, hadden die lui

opdat moment geen eens meer oog voor elkaar. De waarheid kon zo hard zijn dat je hem het liefst zo snel mogelijk weer wilt vergeten. Mensen zijn nu eenmaal in staat om een ander een mes in de rug te steken om simpelweg zelf maar te kunnen overleven. Dat was een vaststaand feit waaronder je niet uit kon komen, een mens is in staat gebleken zijn medemens door de eeuwen heen te verraden aan de vijand voor een x aantal duiten. Zelfs het heilige boek dat hijzelf niet als heilig beschouwt, schreef daarover in een van zijn evangeliën in het nieuwe testament. Jezus zou misschien wel helemaal niet zijn gekruisigd als Judas hem niet in ruil voor dertig zilverlingen had aangegeven bij de gerechtelijke autoriteiten van Jeruzalem.

Deze gedachte stelde hem gelijk triest. Het zal toch niet? Dacht hij alleen maar. Gelijk kneep hij zijn ogen dicht om zich weer precies te kunnen herinneren wat hij allemaal zo snel had gezien op het moment dat het gebeurde. Hij wilde het eigenlijk niet, maar hij moest het van zichzelf; om simpel en alleen die gedachte dat mensen elkaar naar achteren trokken om zelf maar zo snel mogelijk weg te komen uit te bannen.

Gelijk zag hij weer die man neer gaan, die man die hij slechts vaag kende, maar wel een paar keer daar had gesproken tijdens een prettig gesprek over het werk. Hij zag hem weer neer gaan. Geveld door een wel gemikt schot door zijn nek. Executie stijl, terwijl de scenarioschrijver voor toneelgroep Een onsje meer, probeerde weg te komen, in alle paniek werd hij van achteren geveld door een welgemikte kogel in de nek en in zijn gedachte zag hij hem gelijk dood op zijn buik neervallen. Voor even zag hij het nog voor zich hoe het slachtoffer zich nog probeerde vast te klampen aan de reling van de bar. Ja dacht hij nu hij het zo weer voor zijn geest zag, zo moest het ongeveer zijn gegaan. Maar zeker weten deed hij het niet. Hij wist wel dat diegene morsdood is gevonden nadat de dader ook was geveld door een aantal schoten, maar dat was dan ook alles. Voor even schoot het beeld hem door de ogen heen op het moment dat die man voor de dader weg rende. En opeens uit het niets zag hij die hand, die vrouwen hand, die hand die hij kende, meer dan goed kende zelfs, omdat het de hand was van Bente, de actrice van de toneelgroep waarvoor hij nu in opdracht schreef. In zijn gedacht zag hij hoe Bente in alle macht Gijs van Schaik naar achteren trok om zelf eerder uit de dader zijn schotlinie te verdwijnen.

Hij schrok van het beeld wat hij nu voor zich zag. Was dit echt gebeurd, echt zoals hij het nu weer voor zich zag, of was het slechts een valse herinnering die door zijn hoofd heen schoot om de echte reconstructie die hij probeerde te maken van hetgeen daar toen

allemaal was gebeurd te verdoezelen. Hij zuchtte even. Hij moest er niet aan denken dat het zo echt is gegaan. Bente Moison zou dan in zijn ogen niets anders zijn dan een vals wijf die schuldig was aan de dood van een vakgenoot van hem. Hij slikte even. En vroeg zich af hoe hij haar nog in de ogen moest zien. Als een slachtoffer, of als iemand die in een opperste staat van paniek, egoïsme en overlevingsdrang, daartoe in staat was. Het schoot hem te binnen. Hij had haar nummer. Even stond hij in twijfel of hij haar zou bellen. En als hij dat zou doen. Wat moest hij dan tegen haar zeggen? ‘Hoe is het met je?’ Zou dat alleen al volstaan als hij haar zou bellen. Hij wist het niet. Hij wist niet hoe ze zou reageren als ze hem opeens aan de lijn kreeg. Misschien zou ze denken dat hij alleen maar over het werk belde. Zou zij zich misschien doodschrikken op het moment dat hij aan haar direct op de vrouw af zou vragen, of ze tijdens die aanslag Gijs had vast gegrepen om hem achteruit te duwen.

Nee, dacht hij. Ik kan dat maar beter niet doen.

Omdat het doodsstil was in zijn huis en hij geen muziek had aanstaan hoorde hij opeens zijn buurvrouw tegen ander zeggen: ‘Jammer dat die uitkeringstrekker niet dood is’ ‘Sjssst, misschien is hij thuis en hoort hij je nu’, hoorde hij een mannelijke stem zeggen die hij gelijk kon linken aan zijn naaste buurman die op twee hoog alleen woonde en naar zijn weten werkzaam was voor een of ander in zijn ogen onbeduidend televisie programma.

Hij slikte even toen hij dit van ze hoorde. ‘Uitkeringstrekker’, hoorde hij zijn buurvrouw met een minachting van hier tot Tokio nog tegen hem op een fluisterton zeggen. Een nieuw dieptepunt was bereikt in de blinde haat die ze voor hem koesterde. En hij wist het, hij pikte het maar van ze. Zei er niets op terug, want wat voor zin heeft het voor eencellige die toch alleen maar in hun eigen fantasie wereldje leefde en nog nooit in al die tijd dat hij daar woonde nu eigenlijk echt met interesse aan hem hadden gevraagd wat hij nu eigenlijk deed voor werk.

Hij rekende deze mensen maar tot de kwade onderlaag, de onderlaag die altijd ontevreden was, om wat dan ook, ook al hadden ze misschien wel beter dan hij met hun koophuisjes en hun slavencontractje bij de bank, dat ze in ruil moesten tekenen voor hun gewilde hypotheek. De gewillige lijfeigenen van de bank, dat waren ze, stuk voor stuk, iets wat ze misschien zelf geen eens realiseerde.

Wederom dacht hij aan het feit om Bente nu wel of niet te bellen. Het was een vraag die hem voor even bezighield en hem tegelijk deed vergeten welke minachting de mensen die naast hem woonde eigenlijk voor hem koesterde.

Mistroostig staaarde Eberhard naar zijn kop koffie die hij had besteld in een horecagelegenheid dat zowat aan het einde van de Kerkstraat richting het Kerkplein was gelegen. Hij kwam hier soms, maar ook niet al te vaak. Net als in al die andere restaurants en cafés die het dorp rijk was kwam hij maar heel weinig, je kon beter zeggen, vrijwel nooit, want dat was juiste zinnetje ervoor.

De reden dat hij hier naar binnen was geschoten was niet dat hij de tent van binnen en buiten kende. Het was meer praktisch. Hij had nog geen zin om huiswaarts te keren en in de regen verder slenteren door een dorpscentrum wat vrijwel niets te bieden had, daar had hij ook geen zin in.

Voor hem lag een krant hij sloeg hem even open, het was een krant van gisteren die er nog op de leestafel was te vinden. De voorpagina werd helemaal in beslag genomen met de krantenkop: ***Haarlem trilt nog na van het schietincident die een café keihard trof.*** Uit een soort van beroepsdeformatie las hij het artikel, wat de dag erop geen nieuws meer leek te zijn.

Hij keek wat in het rond en besepte dat hetzelfde wat daar was gebeurd, ook hier zomaar kon gebeuren. Uit het niets kon deze tent worden getroffen door een aanlag die het hele dorp in zijn greep zou houden. Ten minste als die aanslag dan genoeg indruk op de rest van de dorpingen achterliet, en dat wist hij van zichzelf, was maar de vraag.

Het leven wat hij om zich heen zag kabbelde gewoon door. Aan niets en niemand viel af te lezen dat zij zich met die gedachte bezighielden. Kennelijk ben ik de enigste bedacht Eberhard zich toen hij zo om zich heen keek. De mensen aten gewoon gulzig de lunch op die ze bij deze lunchroom hadden besteld. Voor hem hoefde het niet. Hij had geen honger, hij kreeg nog niks door zijn strot en het enigste wat hem bezig hield was die aanslag in zijn voormalige woonplaats.

Het frustrerde hem nog steeds dat hij daar zijn hand niet op kon leggen ten aanzien van het motief van die aanslag, zelfs in de jubel berichten binnen de versleutelde digitale kanalen van IS, werd er maar geen enkele reden gegeven waarom juist daar, in die stad, de aanslag werd uitgevoerd.

Hij begon zich steeds meer te ergeren aan de bezoekers die hier zaten. Het in zijn ogen egoïstische gedrag van deze mensen die alle stuk voor stuk in zijn ogen alleen maar bezig waren met henzelf, begon hem steeds meer tegen de borst te stoten. Koppijn van ellende kreeg hij ervan als hij hier aan dacht.